

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 82/2024
08.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Гордане Којић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Александра Милојевића и др., због кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези 30. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Александра Милојевића, адвоката Горана Петронијевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К 14/23 од 21.07.2023. године, која је исправљена решењем Вишег суда у Краљеву К 14/23 од 25.08.2023. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 575/23 од 07.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 08.02.2024. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Александра Милојевића, адвоката Горана Петронијевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К 14/23 од 21.07.2023. године, која је исправљена решењем Вишег суда у Краљеву К 14/23 од 25.08.2023. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 575/23 од 07.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву К 14/23 од 21.07.2023. године, која је исправљена решењем Вишег суда у Краљеву К 14/23 од 25.08.2023. године, окривљени Александар Миливојевић, оглашен је кривим због кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези 30. Кривичног законика, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) година и 6 (шест) месеци, у коју му се урачунава време које је провео у притвору, као и на мери забране напуштања стана уз примену електронског надзора, а окривљени АА и ББ су оглашени кривим због по једног кривичног дела учествовање у тучи из члана 123. Кривичног законика, за која су осуђени на казне затвора у трајању од по 3 (три) месеца.

Истом пресудом, окривљени су обавезани да на име паушала плате износ од по 10.000,00 динара и трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, док је оштећени ВВ ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу у односу на окривљене АА и ББ.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 575/23 од 07.11.2023. године делимичним усвајањем жалби окривљеног Александра Милојевића и његовог браниоца и бранилаца окривљених АА и ББ преиначена је пресуда Вишег суда у Краљеву К 14/23 од 21.07.2023. године, у погледу одлуке о казни у односу на окривљеног Александра Милојевића, а у погледу одлуке о казни – начина извршења казне према окривљенима АА и ББ, па су окривљени Александар Милојевић, због кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези 30. Кривичног законика, а окривљени АА и ББ, због по једног кривичног дела учествовање у тучи из члана 123. Кривичног законика, за која су првостепеном пресудом оглашени кривим, осуђени - и то окривљени Александар Милојевић на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, у коју му се урачунава време проведено у притвору и на мери забране напуштања стана, а окривљени АА и ББ, на казне затвора у трајању од по 3 (три) месеца, које ће се извршити тако што ће их окривљени издржавати у просторијама у којима станују, без примене електронског надзора, које не смеју напуштати, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, с тим што ако окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, самовољно напусте просторије у којима станују, суд ће одредити да остатак казне затвора издрже у заводу за извршење казне затвора, док су у осталом делу жалбе браниоца окривљеног Александра Милојевића и његовог браниоца и бранилаца окривљених АА и ББ, одбијене као неосноване и првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Александра Милојевића, адвокат Горан Петронијевић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, уз истицање да се ради о питању које је од значаја за правилну и уједначену примену права. Предложио је да буде обавештен о седници већа.

Врховни суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Александра Милојевића, је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног наводи да су снимци сигурносних камера прибављени супротно одредби члана 152. став 3. ЗКП, јер је реч о уређајима за аутоматску обраду података који се могу претресати само на основу наредбе суда. Обзиром да у списима

предмета не постоји наредба ВЈТ на основу које су ови снимци изузети, нити евентуално записник или службена белешка да је неко од овлашћених лица у објектима, из којих су снимци преузети, исте добровољно предао полицији или тужилаштву, то су наведени докази, према ставу браниоца, незаконити по начину прибављања.

Према одредби члана 286. став 1. ЗКП прописано је да ако постоје основи сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности, полиција је дужна да предузме потребне мере да се пронађе учинилац кривичног дела, да се учинилац или саучесник не сакрије или не побегне, да се открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ, као и да прикупи сва обавештења која би могла бити од користи за успешно вођење кривичног поступка.

Одредбом члана 287. ЗКП прописано је да ако полиција у предистражном поступку предузме доказну радњу о томе ће без одлагања обавестити јавног тужиоца, а ставом 2. исте одредбе прописано је да докази које је полиција прибавила предузимањем доказних радњи могу бити коришћени у даљем току кривичног поступка, ако су доказне радње спроведене у складу са овим закоником.

Одредбом члана 152. став 3. ЗКП прописано је да се претресање уређаја за аутоматску обраду података и опреме на којој се чувају или се могу чувати електронски записи предузима се на основу наредбе суда и, по потреби, уз помоћ стручног лица.

Из списка предмета произилази да су овлашћени полицијски службеници, сходно својим овлашћењима из члана 286. ЗКП, прикупили снимке изузете са сигурносних камера, на које као незаконите доказе указује бранилац и исти су дописима Ку 1259/21 од 12.12.2021. године и 16.12.2021. године, у складу са одредбом члана 287. став 1. ЗКП, достављени јавном тужиоцу, заједно са кривичном пријавом, као и да је суд на главном претресу извршио увид у те видео снимке и исте извео као доказ, у складу са одредбом члана 405. став 1. и 2. ЗКП.

С обзиром на претходно изнето, Врховни суд налази да одредба члана 152. став 3. ЗКП у конкретном случају није, нити је могла бити повређена, јер се та одредба односи на претресање уређаја за аутоматску обраду података, док сигурносне камере чија је функција меморисање видео записа, а које су постављене као вид општих безбедоносних мера које се предузимају на јавним местима, од стране држалаца просторија, односно у објектима у којима се снимање редовно обавља из безбедоносних разлога, супротно наводима захтева, не представљају уређаје за аутоматску обраду података, нити опрему на којој се чувају или се могу чувати електронски записи, у смислу члана 152. став 3. ЗКП, за чије је претресање неопходна наредба суда. Ово имајући у виду да су у конкретном случају коришћени само видео записи са надзорних камера, који нису обрађени на начин на који би представљао аутоматску обраду података, која подразумева операције које се делимично или у потпуности обављају аутоматски: уношење података, обрада тих података помоћу логичких и/или аритметичких операција, уношење измена, њихово брисање, проналажење или дифузија, како је дефинисано одредбом члана 2. Закона о

потврђивању Конвенције о заштити лица у односу на аутоматску обраду личних података која дефиниција не обухвата снимке са сигурносних камера.

Како, сходно наведеном, преглед видео снимака сигурносних камера не представља претресање у смислу одредбе члана 152. став 3. ЗКП, то по оцени Врховног суда, предметни снимци са видео записом који су изузети са сигурносних камера од стране полицијских службеника, у складу са њиховим овлашћењима која имају у предистражном поступку, ни сами по себи, а ни према начину прибављања нису у супротности са одредабама Законика о кривичном поступку.

Стога су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује да је извођењем ових доказа и заснивањем правноснажних пресуда на тим доказима, суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оцењени неоснованим, о чему се, одговарајући на наводе жалбе браниоца окривљеног изјављене против првостепене пресуде на исти начин изјаснио и Апелациони суд у Крагујевцу у образложењу пресуде Кж1 575/23 од 07.11.2023. године на страни 7., у трећем пасусу.

Поред овога бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, док остали наводи, којима бранилац износи сопствено мишљење у погледу аутентичности снимака и намере окривљеног да оштећеног лиши живота, по оцени Врховног суда, представљају оспоравање утврђеног чињеничног стања, односно повреду одредбе члана 440. ЗКП. Међутим, како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреда одредбе члана 440. ЗКП, не спадају у круг повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, то се Врховни суд у разматрање и оцену ових повреда, није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић